

νίου χαρᾶς μου, ὁ θάνατος τὴν δικαιοσύνην μου, τὸ Αἷμά Του. τὴν ἀπολύτρωσίν μου, ὁ ὁποῖος με ἕνα λόγον μου ἔδωσε, τὸ τέλειον ὑπόδειγμα τῆς ἐξιδανικεύσεως τοῦ ἀνθρωπίνου χαρακτῆρος, καὶ μοῦ δεικνύει τὰ ὅρια, μέχρι τῶν ὁποίων εἶναι δυνατόν καὶ ὀφείλω νὰ τὸ ὁμοιάσω; Καὶ ἀφ' οὗ ὁ Λόγος του μᾶς φωτίζει καὶ μᾶς ἀγιάζει, καὶ ἀφ' οὗ τὸ Σῶμά του καὶ τὸ αἷμά του μᾶς δίδει ζωὴν καὶ μᾶς καθαρίζει ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας, δὲν θὰ θελήσωμεν ἡμεῖς οἱ ταπεινοὶ φίλοι του, τοὺς ὁποίους Ἐκεῖνος καταδέχεται νὰ ὀνομάξῃ οὕτως νὰ εὐρισκώμεθα εἰς συχνοτέραν ἐπαφὴν πρὸς Αὐτὸν! «Μεγαλύτεραν ἀγάπην ταύτης οὐδεὶς ἔχει, ὥστε νὰ θυσιάξῃ τὴν ζωὴν του ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ». Ἐκεῖνος ὅμως ὑπερηκόνησε τὸ ὄριον τοῦτο τῆς ἀνθρωπίνης δυνατῆς ἀγάπης καὶ ἐθυσιάσθη ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐχθρῶν Του, τοὺς ὁποίους μόνον ἢ ὑπερβάλλουσα πάντα νοῦν ἀγάπη Του, καταδέχεται νὰ περιβάλλῃ με τὸ γλυκύτατον ὄνομα τῶν φίλων.

Ἄς μιμηθῶμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς τὴν Ἀγάπην Του καὶ ἄς εὐχηθῶμεν νὰ τὴν ἀποκτήσωμεν.

ὦ, Κύριε ἡμῶν καὶ Γλυκύτατε Σῶτερ Ἰησοῦς, Σὺ, ἡ πηγὴ τοῦ ἐλέους, τῆς συμπαιθείας, τῆς ἀγάπης, καὶ ἔχεις καὶ δεικνύεις τὰς στοργικὰς σου ιδιότητες πάντοτε καὶ ὅταν ἀκόμη εἴμεθα ἐχθροὶ σου, διὰ τοῦτο μᾶς ἀνέχεσαι. Σὲ ἰκετεύομεν λοιπὸν νὰ μᾶς θερμάνῃς τὰς καρδίας μας, ὥστε νὰ αἰσθανθῶμεν καὶ ἡμεῖς διὰ σὲ μίαν ἀγάπην τόσον τελείαν, ὥστε νὰ ὑπερβάλλῃ πᾶσαν ἄλλην προσώπων ἢ πραγμάτων τῆς παρουσίας ζωῆς, νὰ μᾶς ὀδηγῇ ἐπὶ τῶν ἰχνῶν Του, ἵνα καὶ ὁ κόσμος γνωρίσῃ, ὅτι εἴμεθα διὰ παντὸς ἰδιοὶ Σου!

† Ὁ Μητροπολίτης Ἡλείας ΑΝΤΩΝΙΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΙ ΔΩΡΗΤΑΙ

Ἀδελφοὶ Καρτσούνη δραχ. 100, Ἱερεὺς Θ. Παπαγιαννόπουλος δρ. 50, Δημ. Ράπτης δρ. 50, Χαρχαμπόπουλος καὶ Ἀθανασόπουλος δρ. 50, Ἀδελφοὶ Κούρτη δρ. 50, Περ. Σταυρόπουλος καὶ Σια, δρ. 50, Τσοῦνη καὶ Σια δρ. 50, Κ. Παναγιώπουλος δρ. 50, Ἀνδριόπουλος καὶ Παναγιωτόπουλος δραχ. 50, Παπαχρήστου καὶ Περίσης δραχ. 50, Κ. Βακρόπουλος δραχ. 35, Ἀδελφοὶ Τσοῦτη δραχ. 25, Ὁθων Γιαννικόπουλος δραχ. 25, Ἀθαν. Ζούβελος δραχ. 25, Ν. Μόσχος δραχ. 25, Γ. Ἀναστασόπουλος δρ. 25, Ἀρ. Εὐαγγελόπουλος δρ. 20.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ἡ ΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ

Πολλάκις συμβαίνει μερικὰ πράγματα ἀφορῶντα τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου νὰ θεωρῶνται παρὰ τῶν πολλῶν, ἄν, μὴ ἐπιβλαβῆ, τοῦλάχιστον ἀδιάφορα, ἐν τούτοις ὅμως αὐτὰ τὰ γεγονότα μαρτυροῦν ὅτι αἱ ἐλλείψεις αὐταὶ μονομερῶς μὲν λαμβανόμεναι κέκτηνται τὴν σημασίαν των, ἐν συνόλῳ δὲ μεγίστην τοιαύτην, καθ' ὅσον αὐταὶ μονομερῶς ἢ συνολικῶς παραβλάπτουσι τὸν χαρακτῆρα ἐνὸς καθηγητοῦ ταχθέντος χειραγωγοῦ καὶ ἀναμορφωτοῦ τῆς μαθητώσεως νεολαίας.

Καὶ λοιπὸν ὅλα τὰ προμνημονευθέντα προσόντα καὶ ἐπιστημονικὰ καὶ παιδαγωγικὰ καὶ ἠθικὰ θέλουν ναυαγήσει, καθ' ἣν περίπτωσιν ὁ καθηγητὴς θὰ ἐστερεῖτο τοῦ προσόντος τῆς ἐπιβολῆς εἰς τοὺς μαθητὰς του. Ἄνευ τῆς δεούσης ἐπιβολῆς τοῦ καθηγητοῦ, τάξις δὲν δύναται νὰ ἐπικρατήσῃ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς διδασκαλίας καὶ συνεπῶς πάντα τὰ ἄλλα πλεονεκτήματα τοῦ καθηγητοῦ ἐκμηδενίζονται. Ὁ καθηγητὴς ἀπὸ τῆς ἔδρας διακηρύττει μεγάλας ἐπιστημονικὰς καὶ ἠθικὰς ἀληθείας καὶ ἐκ τῶν μαθητῶν ἄλλοι ἀπροσεκτοῦσιν, ἄλλοι παίζουσι, ἄλλοι ἕτερον μάθημα μελετοῦν, ἄλλοι, ὅπερ τὸ χειριστὸν, σαρκάζουσι, καὶ ἐμπαιζοῦσι τὸν καθηγητὴν των δημιουργοῦντες ἀκαταστασίαν καὶ θόρυβον ἐντὸς τῆς αἰθούσης.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὄχι μόνον μηδενία ὠφέλεια προσέρχεται, ἀλλὰ τοῦναντίον καὶ μεγίστη ζημία προσγίνεται εἰς τοὺς μαθητὰς. Καὶ δύναται τις μετὰ τὴν ὀδύνην εἰς τὴν καρδίαν νὰ εἴπῃ, ὅτι νέοι οἱ ὅποιοι ἄλλοτε ποτε διεκρίνοντο ἐπὶ ἀξιαγάστῳ ἐπιμελείᾳ καὶ ἀξιοζηλεύτῳ χρηστοθησίᾳ, μαθηταὶ, λέγω, τοιοῦτοι νὰ διακρίνωνται πλέον καὶ δυστυχῶς νὰ ἀμιλλῶνται οὐχὶ εἰς τὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς, ἀλλὰ εἰς τὰς μεθόδους τῆς πονηρίας. Ἀναντιρρήτως τότε τὸ ἐκπαιδευτήριον ἐκεῖνο ἀντὶ ἠθικῆς μορφώσεως θὰ μᾶς παρουσιάσῃ ἠθικὴν ἐξαχρείωσιν.

Ἀνάγκη λοιπὸν πᾶσα ἐπιβολῆς τοῦ καθηγητοῦ, ἐπιβολῆς, οὐχὶ διὰ τῆς τραχείας αὐστηρότητος καὶ βαναυσότητος, ἀλλὰ διὰ τῆς σοβαρότητος καὶ εὐγενείας αὐτοῦ, τῆς μορφώσεως τῶν μαθητῶν χωρούσης κατὰ τὸν ὁμαλῶτατον καὶ ἠπιώτατον καὶ οἰ-